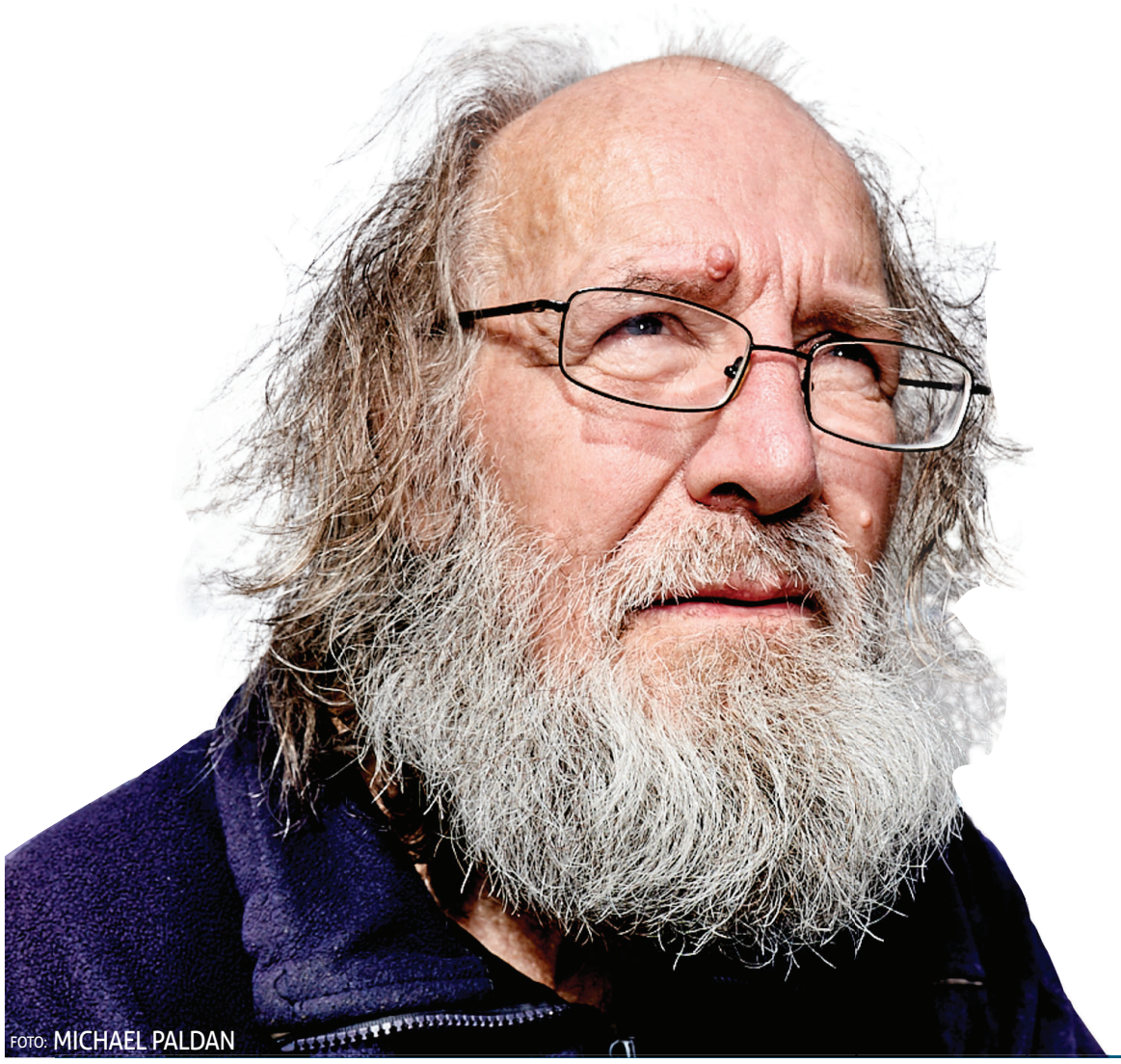

FOTO: MICHAEL PALDAN

mir@minby.dk

***Leif Dahl Nielsen** er 77 år og hjemløs. Det var aldrig hans plan, men han faldt igennem i et system, der ikke er fintmasket nok til at fange alle. Hans historie er en skæbnefortælling om at være menneske, om at blive fanget i systemets huller og om at fare vild på vejen mod hjem.*
Avisen har fulgt Leif Dahl Nielsen i snart et år.
*Dette er **første af fire afsnit** i fortællingen om Leif Dahl Nielsen.*

TEKST OG LAYOUT: RENÉ MØLSKOV

rem@minby.dk

Døden kommer med kulden

»Jeg ved ikke, om jeg overlever den her vinter. Det er efterhånden svært at gå. Når sneen kommer, bliver der glat. Jeg falder. Nej, nej. Det her skal være ovre, inden vinteren kommer.«

Leif Dahl Nielsen sidder i receptionen ved avisen. Den ene finger presser han ind i lysken for at vise, hvor knuden med lyskebrok sidder. Ifølge papirerne fra Herlev Hospital måler knuden nu 5 gange 5 centimeter. Han tør ikke lade sig operere af frygt for, at han slet ikke kan gå bagefter. For i dagtimerne går han. Kilometervis. Timevis og dagevis. Han går efter hjælp, retfærdighed og nogen at fortælle sin historie til.

Men historien om Leif er en af den slags historier, der ikke er ligetil. En historie, hvor der ikke er en tydelig vinkel. Hvor der ikke er et klart sted at placere skyld og ansvar. Kritikken bliver rejst, men den står uklart i et spind af informationer og detaljer. Og så er Leif Dahl Nielsen svær at skabe sig et helt billede af. Det er umuligt at afgøre, om han kan forholde sig til, hvad der foregår i forbindelse med sagen.

> Jeg har ikke været i bad i tre måneder. Faktisk har jeg ikke været ude af mit tøj i tre måneder.

2015: Afvist i første omgang

Kompleksiteten og uvisheden om Leif Dahl Nielsens indsigt i forløbet var grunden til, at jeg afviste at skrive hans historie, da han første gang henvendte sig. Det var i efteråret 2015.

Leif Dahl Nielsen kom ind på redaktionen sidst på efteråret. Med sig havde han en mulepose: En imponerende samling af papirer bestående af avisudklip, gule lapper med håndskrevne noter og telefonnumre, papirer fra det offentlige og udskrifter af mails og diverse afgørelser og aktindsigter. En lejekontrakt, regninger, billeder, en dåbsattest, lærekontrakt og en cd-rom med billeder.

Han vidste nøjagtigt, hvad der var i hvert eneste chartek, bag hver eneste papirclip og på hver gule post-it.

Men hvad var historien?

Leif Dahl Nielsen fortalte flere historier. Den historie, han bad om hjælp til at fortælle, handlede om hans boligsituation. Efter en årrække på Hjemløsekollegiet på Gl. Køge Landevej var han blevet tilbudt en lejlighed. Han havde taget imod den. Men nu fortalte han, at der var skimmelsvamp, den var utæt og fugtig, og der havde ikke været lys på toilettet, siden han flyttede ind 17 år tidligere.

Jeg besøgte ham den 20. november 2015 om formiddagen. Jeg så hans lejlighed. Tog billeder og snakkede med ham. Jeg vendte historien med min chefredaktør, med mine kollegaer og i sidste ende droppede jeg den. Selv i dag, efter sammenlagt mere end 50 timers interview og samtale, er jeg usikker på nogle af sammenhængene i historierne. Og ikke mindst på, om han gennemskuer konsekvenserne af alle sine beslutninger.

2017: Historien genoptaget

Det var mere end to år siden, jeg afviste historien første gang. To år, i hvilke Leif flere gange dukkede op i mine tanker. Han efterlod ingen kontaktinformation, men alligevel et aftryk. For det var historien, der aldrig blev fortalt.

Historien handlede om at være menneske. Den handlede om at falde igennem i et system, hvis net enten ikke er fintmasket nok, eller simpelthen spytter de fisk ud, det ikke genkender smagen af. Den handlede om hjemløshed. Måske handlede den om systemsvigt. Men først og fremmest var det en historie om at være menneske. Det var også derfor, den var så svær at slippe.

Den 29. august 2017 fik jeg besked om, at en mand spurgte efter mig i receptionen. Han ville tale om en artikel i avisen. Han insisterede, lød det til. Jeg tog en blok, en pen, ugens avis, og gik hen mod elevatoren. På vejen ned undrede jeg mig, og jeg overvejede, hvad jeg havde skrevet på det seneste, som havde bragt nogens pis i kog i en sådan grad, at han troppede uanmeldt op og afkrævede visit. Pøj pøj, sagde en af mine kollegaer, da døren til redaktionen langsomt gled i bag mig.

Jeg gik det sidste stykke ned ad trappen til receptionen, hvor vagten sidder. Selvom det var næsten to år siden, genkendte jeg med det samme Leif Dahl Nielsen. Han stod med ryggen til mig, foroverbøjet, og ordnede sine mange papirer på det lave sofabord ved receptionen. Jeg genkendte hans lange småkrøllede, grå hår og skæg. Den blå fleecejakke.

Siden sidst var han blevet hjemløs. Sat på gaden af fogeden. Jeg endte med at aftale, at han fortæller sin livshistorie til avisen.

Nye tanker og historien om et liv

Han fortæller, at han i årevis har han forsøgt at overbevise sin boligforening og kommunen om, at lejligheden allerede ved indflytning var i en uboelig stand.

Han blev træt af at kæmpe og opsagde sin lejlighed. Han regnede med, at de tre måneders opsigelse var nok til at køre en retssag, få sit depositum med, og finde et nyt sted at bo.

Så fortrød han opsigelsen. Han fandt ud af, at han ikke kunne få hjælp til en retssag. Og han stod ikke til at få sit depositum med. Men det var for sent at fortryde, og han blev i en alder af 76 år sat på gaden af fogeden. Smidt ud af den lejlighed, som han måske egentlig ikke ønskede sig i første omgang.

»Jeg vil bare gerne have en seng. Og retfærdighed.«

Men retfærdigheden er subjektiv og en følelse. For Leif Dahl Nielsen føles forløbet omkring hans lejlighed alt andet end retfærdigt. Han har derfor brugt al sin vågne tid de seneste år på at samle beviser.

Beviser, der skal få hans indskud udbetalt og annullere den reging for istandsættelse, som han mener, der burde være taget hånd om, allerede inden han flyttede ind i lejligheden i 1998.

Leif rejser sig op og læner sig hen mod mig. Han lægger en hånd under min arm og klapper mig oven på hånden:

»Jeg vil gerne have dig til at skrive en rapport om det, jeg fortæller. For der er aldrig nogen, der vil høre hele min historie. Du ved selv, hvordan det er. Det tager hurtigt nogle timer,« siger Leif og griner undskyldende, mens han ser på på mig hen over brillen.

Det er en kompleks sagsfremstilling, han kommer med. Hans gennemgang er ikke let tilgængelig. Der er mange afstikkere. Baggrund til forståelse af, hvorfor han er, hvor han er. Hvorfor han gør, som han gør. Og hans fremtoning er den af en hjemløs.

»Jeg har ikke været i bad i tre måneder. Faktisk har jeg ikke været ude af mit tøj i tre måneder. Tre måneder,« siger han med hårdt og langt tryk på 'tre måneder'.

Det er en faktor i forhold til at få folks opmærksomhed. Han hæver også let stemmen, hvis man afbryder ham i manglende forståelse af, hvor hans fortælling bevæger sig hen.

En gennemgang af et liv

I efteråret 2016 besluttede Leif sig for, at der måtte være så meget gang i sagen, at han nu kunne sige lejligheden op, tage sit depositum og finde et nyt sted at bo.
Men i stedet endte han på gaden med en regning på knap 30.000 kroner for istandsættelse. Uden sit depositum. Desperat ledende efter retshjælp, han ikke får. Uden tag over hovedet. Frygtende for sit liv.

Jeg har lovet Leif Dahl Nielsen at fortælle hans historie så godt, præcist og nøgternt, jeg kan. Historien om hans liv og hans vej til hjemløshed i en alder af 76 år. Hvor begyndte det, og hvorfor endte det i konflikter og fogeden, når det skulle være de lykkelige pensionist-år?

For at kaste lys over det, sidder han periodevis med en kop varm kakao fra automaten i receptionen på avisen. Her fortæller han sin historie. En historie, der begynder en kold decemberdag for 77 år siden.